

UNIUNEA EUROPEANĂ GLOSAR DE TERMENI A-B

Prin acest număr, Centrul Infoeuropa inaugurează, în cadrul colecției "Teme europene", o mini-serie dedicată glosarului de termeni comunitari. Lista termenilor din această mini-serie este cea a termenilor incluși în glosarul publicat pe site-ul Scadplus al portalului Europa, la adresa http://europa.eu/scadplus/glossary/index_en.htm. Definițiile au fost traduse, adaptate și, uneori, dezvoltate. Aceste publicații au un scop informativ. Pentru surse oficiale de informație, accesați portalul <http://europa.eu>

N.B.: Fiind redactată în februarie 2007, în această publicație sunt menționate modificările prevăzute de Constituția Europeană, însă pe 23 iunie 2007, șefii de stat sau de guvern, reuniți în Consiliu European, au decis convocarea unei noi conferințe interguvernamentale, în vederea elaborării unui Tratat de reformă, până la sfârșitul anului 2007. Pentru detalii, accesați http://europa.eu/institutional_reform/index_en.htm

Abținere constructivă (abținere pozitivă)

en: Abstention, constructive (positive abstention)

fr: Abstention constructive (abstention positive)

Abținerea constructivă este o procedură din domeniul politicii externe și de securitate comună (PESC), introdusă prin Tratatul de la Amsterdam, în noul articol 23 al Tratatului privind Uniunea Europeană (Tratatul UE)¹. Deciziile referitoare la PESC sunt luate în cadrul Consiliului Uniunii Europene în unanimitate. Prin abținerea constructivă, un stat membru se poate abține de la vot, fără să blocheze astfel adoptarea deciziei respective.

Dacă aceasta abținere este însoțită de o declarație oficială, respectivul stat membru nu este obligat să aplice decizia în cauză, dar trebuie să o accepte ca pe o decizie a Uniunii și să nu acționeze împotriva. Cu toate acestea, dacă voturile cumulate ale statelor care atașează abținerii lor o declarație oficială reprezintă o treime din totalul ponderii de voturi, decizia respectivă nu poate fi adoptată.

Achiziție publică

en: Public procurement

fr: Marchés publics

Contractele de achiziții publice se referă la furnizare de echipamente, servicii și lucrări, achiziționate de către entități publice.

Contractele peste o anumită valoare fac obiectul normelor și procedurilor comunitare. Legislația comunitară în acest domeniu urmărește să asigure un tratament corect întreprinderilor și transparență în gestionarea anunțurilor de licitații. Dacă se consideră că un anumit contract afectează interesul național al unui stat membru, acesta este gestionat la nivel național, indiferent de valoare. Este, în special, cazul contractelor de apărare.

În 2004, Consiliul Uniunii Europene și Parlamentul European au simplificat și dezvoltat procedurile de acordare a contractelor din sectorul public. Pachetul legislativ adoptat atunci conține două directive: prima acoperă contractele de lucrări publice, de achiziții și de servicii, iar a doua se referă la sectorul apei, al energiei, al transporturilor și la sectorul poștal.

¹ Tratatul privind Uniunea Europeană a fost semnat la Maastricht, pe 7 februarie 1992, și a intrat în vigoare pe 1 noiembrie 1993. A fost modificat prin Tratatul de la Amsterdam, semnat pe 2 octombrie 1997 și intrat în vigoare pe 1 mai 1999, și prin Tratatul de la

Conform legislației comunitare, contractele care au valoarea peste un anumit prag trebuie publicate în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene².

Există, de asemenea, un Sistem de informații despre achizițiile publice (SIMAP) care furnizează informații despre oportunitățile de afaceri europene și internaționale în sectorul achizițiilor publice. Detalii sunt disponibile pe site-ul acestuia : <http://simap.europa.eu>

Acord european

en: Europe agreement,

fr: Accord européen

Acordul european este un tip de acord, specific relațiilor dintre Uniunea Europeană și statele din Europa centrală și de est³. Are la bază respectarea drepturilor omului, a democrației, a statului de drept și a economiei de piață.

Este un acord bilateral care stabilește o relație specială între cele două părți, în special referitor la aderarea la Uniunea Europeană, creând astfel cadrul necesar pentru:

- stabilirea unui dialog politic;
- derularea unor relații comerciale;
- derularea unei cooperări economice, culturale, sociale și financiare;
- alinierea legislației naționale la legislația comunitară.

Acordul european prevede, de asemenea, crearea unor instituții necesare punerii sale în practică. Fiind o componentă a strategiei consolidate de preaderare, acordul și instituțiile pe care le prevede contribuie la procesul de preaderare, în special prin monitorizarea obiectivelor și a priorităților identificate în parteneriatul pentru aderare. Au fost încheiate acorduri europene cu opt dintre statele care au aderat în 2004 la Uniunea Europeană (Estonia, Letonia, Lituania, Polonia, Republica Cehă, Slovacia, Slovenia și Ungaria)

Spre deosebire de aceste state, Turcia a încheiat un acord de *asociere*, bazat pe relații comerciale și de cooperare, în vederea creării unei uniuni vamale. Cipru și Malta au avut, de asemenea, astfel de acorduri de asociere, înainte de aderare. Relațiile bilaterale dintre Uniunea Europeană și Fosta Republică Iugoslavă a Macedoniei, respectiv Croația, au la bază acorduri de *stabilitate și asociere*, în concordanță cu politica UE privind statele din Balcanii de Vest. Aceste acorduri sunt adaptate condițiilor specifice din regiune și țărilor din Balcanii de Vest și au la bază un model similar acordurilor europene.

Acord privind politica socială

en: Social Policy Agreement

fr: Accord social

Acordul privind politica socială stabilește obiectivele acestei politici: promovarea ocupării forței de muncă, îmbunătățirea condițiilor de muncă și viață, combaterea excluderii, dezvoltarea resurselor umane etc. Acordul stabilește și procedura de adoptare a măsurilor de politică socială. A fost semnat, în decembrie 1991, de către 11 dintre statele membre, la vremea respectivă⁴, ale Comunităților Europene (Uniunea Europeană de astăzi).

Marea Britanie a decis să nu participe, adoptând poziția „opt-out”⁵. Când a fost semnat, acest act a fost anexat Protocolului privind politica socială, mecanism prin care Marea Britanie permitea celorlalte State Membre să aprofundeze politica socială, rămânând în afara acestor decizii. În 1997, Marea Britanie a anunțat că intenționează să renunțe la poziția opt-out.

Acordul privind politica socială a fost apoi încorporat în Capitolul social al Tratatului instituind Comunitatea Europeană (Tratatul CE)⁶, prin Tratatul de la Amsterdam. Protocolul privind politica socială a fost astfel anulat.

Acquis comunitar

en: Community acquis

fr: Acquis communautaire

Termenul *acquis comunitar* desemnează totalitatea drepturilor și a obligațiilor comune care decurg din statutul de stat membru al Uniunii Europene.

² Anunțurile de licitații de publică în seria S a JOUE, care este publicată în secțiunea TED – Tenders Electronic Daily – a portalului legislației comunitare, EurLEX, la adresa <http://ted.europa.eu/>

³ România a încheiat un astfel de acord cu Uniunea Europeană în 1993.

⁴ Uniunea Europeană avea 12 state membre: Belgia, Danemarca, Franța, Germania, Grecia, Irlanda, Italia, Luxemburg, Marea Britanie, Olanda, Portugalia și Spania.

⁵ Principiu care acționează ca o derogare acordată unui stat care nu dorește să se ralieze celorlalte State Membre într-un anumit domeniu de cooperare.

⁶ *Tratatul instituind Comunitatea Europeană* este denumirea pe care o are *Tratatul instituind Comunitatea Economică Europeană*, prin Tratatul de la Maastricht, fiind inclus în primul pilon al acestuia. A fost modificat apoi prin Tratatul de la Amsterdam, respectiv Tratatul de la Nisa.

Sunt incluse aici:

- conținutul, principiile și obiectivele politice ale Tratatelor⁷;
- legislația adoptată în aplicarea tratatelor⁸ și deciziile Curții de Justiție a Comunităților Europene;
- declarațiile și rezoluțiile adoptate de către Uniune;
- măsurile privind politica externă și de securitate comună;
- măsurile privind justiția și afacerile interne;
- acordurile internaționale încheiate de către Comunitatea Europeană și acordurile încheiate între Statele Membre, referitoare la activitățile Uniunii.

Incluzând, pe lângă tratate, și actele adoptate de către instituțiile UE, *acquis*-ul comunitar este în continuă evoluție.

Pentru a putea deveni membre ale Uniunii, statele candidate trebuie să transpună *acquis*-ul în legislația națională, urmând să îl aplice începând din momentul aderării. În anumite situații, se acordă, în urma negocierilor de aderare, derogări de la această regulă.

Textele actelor legislative comunitare se găsesc în Eur-LEX, portalul legislației Uniunii Europene, a cărui adresă este <http://eur-lex.europa.eu>. Procesul de adoptare a unui act comunitar poate fi urmărit pe site-ul PreLex, la adresa <http://prelex.europa.eu>, iar sinteze legislative sunt disponibile pe site-ul Scadplus <http://europa.eu/scadplus>.

Acțiune comună (in domeniul Justiției și afacerilor interne)

en: Common action (justice and home affairs)

fr: Action commune (JAI)

Acțiunea comună a fost un instrument legislativ folosit în domeniul justiției și afacerilor interne în perioada 1993-1999⁹. Printr-un astfel de instrument era decisă o acțiune coordonată a Statelor Membre, în numele Uniunii Europene sau în cadrul Uniunii Europene, atunci când, datorită amplitudinii efectelor unei acțiuni planificate, obiectivele Uniunii ar fi putut fi atinse mai eficient prin acțiunea comună decât prin acțiuni întreprinse separat de către Statele Membre.

Prin Tratatul de la Amsterdam, a fost înlocuită de „decizie” și „decizie cadru”¹⁰.

Acțiune comună (în domeniul PESC)

en: Joint action (CFSP)

fr: Action commune (PESC)

Folosită în domeniul Politicii externe și de securitate comună (PESC), acțiunea comună este un instrument legislativ care stabilește o acțiune coordonată a Statelor Membre, prin care se mobilizează resurse (resurse umane, know-how, finanțare, echipament etc.) pentru a atinge anumite obiective stabilite de către Consiliul UE, în baza orientărilor generale date de Consiliul European.

Pentru a simplifica procesul legislativ, Constituția Europeană prevede numai două instrumente în domeniul PESC: decizii europene și acorduri internaționale. Astfel, în momentul intrării în vigoare a Constituției, acțiunea comună și aplicarea acesteia vor avea la bază decizii europene (instrumente nelegislative), adoptate de către Consiliul UE.

Aderarea unui stat la Uniunea Europeană

en: Accession of new Member States to the European Union

fr: Adhésion d'un nouvel État à l'Union

Așa cum este prevăzut în articolul 49 al Tratatului privind Uniunea Europeană (Tratatul UE), pentru a putea deveni membru al Uniunii, un stat trebuie să îndeplinească două condiții:

- să fie stat european;
- să respecte o serie de principii: al libertății, democrației, respectului drepturilor omului și al libertăților fundamentale și statului de drept (principii menționate în articolul 6 (1) al Tratatului UE).

Statul respectiv trebuie să depună o cerere de aderare, la Consiliul UE¹¹. Comisia Europeană publică apoi o *opinie* referitor la aceasta¹², iar Parlamentul European trebuie, conform procedurilor, să dea avizul conform.

⁷ Detalii despre legislația primară a Uniunii Europene (tratate) vor fi disponibile într-unul dintre viitoarele numere ale acestei colecții.

⁸ Legislația secundară: regulamente, directive, decizii etc.

⁹ De la intrarea în vigoare a Tratatului de la Maastricht, care a creat acest instrument, și până la intrarea în vigoare a Tratatului de la Amsterdam.

¹⁰ Acești termeni vor fi definiți într-unul dintre numerele viitoare ale acestei colecții.

Dacă opinia Comisiei este pozitivă, Consiliul decide, prin vot în unanimitate, dacă i se acordă țării respective statutul de *stat candidat* și deschiderea negocierilor de aderare¹³.

Într-o primă etapă a negocierilor, se face o analiză detaliată a compatibilității legislației respectivului stat candidat cu *acquis-ul* comunitar, denumită „*screening*”¹⁴, procesul de negociere fiind practic început prin publicarea raportului de screening.

Se derulează apoi negocierile de aderare, pe capitole, fiecare capitol fiind *deschis spre negociere* în momentul în care Uniunea Europeană consideră că țara candidată respectivă a ajuns la un nivel minim de adoptare a legislației europene din domeniu. Procesul de negociere se referă la adoptarea de către statul candidat a unor reglementări similare celor europene și prezentarea unui program detaliat al adoptării întregului *acquis* din domeniu.

Pentru fiecare capitol, statul candidat depune un *document de poziție*¹⁵. Consiliul adoptă apoi, în baza propunerii Comisiei, o poziție comună care permite deschiderea capitolului respectiv.

După ce se ajunge la o poziție comună, a Uniunii Europene și a statului candidat, capitolul este considerat a fi *închis provizoriu*. Pentru oricare dintre capitole se pot stabili, de comun acord, o serie de *aranjamente de tranziție*, prin care se acordă statului respectiv o anumită perioadă de grație referitoare la aplicarea unor reguli comune. Nici un capitol de negociere nu este considerat a fi definitiv închis până în momentul în care toate capitolele sunt finalizate.

Rezultatele negocierilor pentru toate capitolele sunt incluse, după încheierea acestora¹⁶, într-un proiect de Tratat de Aderare, convenit între Consiliu și statul *în curs de aderare*¹⁷.

După consultarea Comisiei¹⁸ și după primirea avizului conform al Parlamentului European¹⁹, Tratatul este semnat de către Statele Membre și statul în curs de aderare²⁰. Pentru ca aderarea să aibă loc la data menționată în tratat (data la care acesta intră în vigoare), tratatul trebuie ratificat de către toate statele semnatare. În unele state ratificarea se face prin vot în parlamentul național, pe când în altele se organizează referendum.

Negocierile și, de altfel, întreaga perioadă de preaderare, au o durată diferită de la un stat candidat la altul, în funcție de gradul de pregătire a statului respectiv și de ritmul în care se desfășoară procesul de adaptare a instituțiilor, standardelor și a infrastructurii sale, pentru a putea face față obligațiilor care decurg din statutul de stat membru. În perioada de preaderare, Comisia Europeană publică anual un *Raport de Țară*²¹ care prezintă stadiul relațiilor dintre respectiva țară candidată și Uniune și face o evaluare a realizărilor din ultimul an. În final, Raportul prezintă principalele măsuri pe care țara respectivă le mai are de adoptat în vederea aderării. După încheierea negocierilor, Rapoartele de Țară sunt înlocuite de *Rapoarte de Monitorizare*²².

În perioada de preaderare, Uniunea Europeană acordă asistență statelor candidate. Pentru detalii, a se vedea *Asistență de preaderare*, la pagina 9.

Agenda 2000

en, fr: Agenda 2000

Agenda 2000 este un document strategic, adoptat de către Comisia Europeană, pe 15 iulie 1997, și asupra căruia șefii de stat sau de guvern din Uniunea Europeană au ajuns la un acord în Consiliul European de la Berlin, din 24-25 martie 1999. Agenda 2000 stabilea un proiect pentru Europa anului 2000, anunțând o reformă a politicilor comunitare, în special în contextul extinderii către Europa centrală și de est, precum și cadrul financiar pentru perioada 2000-2006. Au fost abordate toate aspectele politice, economice și sociale cu care se confruntă Uniunea Europeană la începutul secolului XXI.

¹¹ Statele care au depus o cerere de aderare sunt denumite „*state solicitante*”. România a depus cererea de aderare la Uniunea Europeană în 1995.

¹² Opinia referitoare la cu privire la cererea României de aderare la Uniunea Europeană a fost publicată la data de 15 iulie 1997 în pachetul Agenda 2000, iar documentul poate fi accesat de pe site-ul www.infoeuropa.ro, secțiunea „Publicații și resurse” -> „Publicații documentare”, unde este disponibil sub titlul „*Agenda 2000 - Opinia Comisiei cu privire la cererea României de aderare la Uniunea Europeană*”.

¹³ În cazul României, decizia de deschidere a negocierilor a fost luată în Consiliul European de la Helsinki, în decembrie 1999, iar deschiderea oficială a negocierilor a avut loc în februarie 2000.

¹⁴ Termenul va fi definit într-unul din numerele viitoare ale colecției.

¹⁵ Documentele de poziție adoptate de România pot fi descărcate de la secțiunea „Publicații și resurse” -> „Publicații documentare” a site-ului www.infoeuropa.ro

¹⁶ România a încheiat negocierile de aderare în decembrie 2004.

¹⁷ Statele în curs de aderare au beneficii speciale. Ele sunt informate cu privire la legislația comunitară printr-o procedură specială de informare și comunicare și pot, astfel, face comentarii referitor la propunerile legislative. În plus, statele în curs de aderare au statut de observator în toate organismele importante ale Uniunii Europene (au dreptul de a lua cuvântul, dar nu au drept de vot).

¹⁸ Avizul favorabil al Comisiei cu privire la aderarea României și a Bulgariei a fost dat pe 22 februarie 2005.

¹⁹ Aderarea României a fost aprobată în Parlamentul European pe 13 aprilie 2005. S-au înregistrat 497 de voturi pentru și 93 împotriva.

²⁰ Tratatul de Aderare a Bulgariei și României la Uniunea Europeană a fost semnat pe 25 aprilie 2005, la Luxembourg.

²¹ Rapoarte de Țară pentru România au fost publicate începând din 1998 și sunt disponibile pe site-ul www.infoeuropa.ro, la secțiunea „România – stat membru”.

²² Rapoartele de monitorizare pentru România sunt disponibile pe www.infoeuropa.ro, la secțiunea menționată în nota anterioară.

Agenda 2000 are trei părți:

- În prima parte, erau abordate problema funcționării interne a Uniunii Europene, în special reforma politicii agricole comune și a politicii de coeziune economică și socială, provocările extinderii, precum și cadrul financiar pentru perioada 2000-2006.
- În partea a doua, era prezentată strategia de preaderare, care încorporează două elemente noi: parteneriatul pentru aderare²³ și extinderea participării statelor candidate la programele comunitare și la mecanismele de aplicare a *acquis*-ului comunitar.
- Partea a treia constă într-un studiu de impact al extinderii asupra politicilor Uniunii Europene.

Aceste priorități au fost incluse în aproximativ 20 de propuneri legislative înaintate de către Comisia Europeană în 1998 și aplicate începând cu 1999. Pachetul acoperea patru domenii: reforma politicii agricole comune, reforma politicii structurale, instrumentele de preaderare și cadrul financiar 2000-2006.

Referitor la extindere, Agenda 2000 recomandă începerea negocierilor de aderare cu Cipru, Estonia, Polonia, Republica Cehă, Slovenia și Ungaria. Documentul avea atașate opiniile Comisiei referitoare la cererile de aderare depuse de statele din Europa centrală și de est până la acea dată.

Documentele care compun pachetul Agenda 2000 pot fi descărcate de la secțiunea „Publicații” -> „Publicații documentare”, iar alte detalii se găsesc la adresa http://ec.europa.eu/agenda2000/index_en.htm

Informații despre noua perspectivă financiară, pentru perioada 2007-2013, sunt disponibile la adresa http://ec.europa.eu/financial_perspective/index_en.htm

Agențiile Uniunii Europene

en: European Union agencies

fr: Agences de l'Union européenne

Pentru a sprijini activitățile Uniunii Europene, au fost înființate o serie de agenții specializate și descentralizate. Responsabilitățile lor sunt de natură juridică, tehnică și/sau științifică. Agențiile sunt grupate în patru categorii: agenții comunitare, agenții pentru politica externă și de securitate comună, agenții de cooperare polițienească și judiciară în materie penală și agenții executive.

Pentru detalii, a se vedea *Teme europene nr. 11 – „Instituțiile Uniunii Europene”*, publicație care poate fi descărcată de la secțiunea „Publicații” -> „Publicații documentare” a site-ului www.infoeuropa.ro

Ajutor de stat

en: State aid

fr: Aides d'État

Acest termen se referă la sprijinul acordat, din resurse publice, de către o autoritate publică (de la nivel național, regional sau local) unei întreprinderi. Se apreciază că o întreprindere care beneficiază de un sprijin de acest tip capătă, datorită ajutorului respectiv, un avantaj față de concurenții săi. Ca urmare, pentru a păstra o concurență liberă și loială în interiorul Uniunii Europene, ajutoarele de stat trebuie controlate.

Prin Tratatul instituind Comunitatea Europeană, au fost interzise ajutoarele acordate selectiv de către Statele Membre, pentru că se considera că acestea pot să afecteze schimburile comerciale între Statele Membre și să dăuneze concurenței. Cu toate acestea, unele ajutoare de stat pot fi autorizate, cu condiția ca ele să servească interese generale. Sunt astfel permise ajutoare pentru dezvoltarea regiunilor defavorizate, pentru serviciile de interes economic general, pentru promovarea IMM-urilor, pentru cercetare și dezvoltare, protecția mediului, formare profesională, ocuparea forței de muncă și cultură.

Măsurile de ajutor de stat inițiate de către Statele Membre sunt controlate (indiferent dacă ele se aplică deja sau sunt în faza de proiect) de către Comisia Europeană. Comisia stabilește astfel dacă măsurile respective dăunează concurenței pe teritoriul Uniunii. În acest sens, Comisia primește plângeri de la consumatori și de la societățile comerciale legate de posibile încălcări ale legislației comunitare în domeniul ajutorului de stat²⁴.

În opinia Comisiei Europene și a Curții de Justiție, termenul „ajutor” are un spectru larg, atât în ceea ce privește organismul care îl acordă (stat, colectivitate teritorială, întreprindere publică cu statut privat etc.), cât și finalitatea sau forma pe care o ia (ajutorul poate fi direct, subvenții, sau indirect, de ex. o măsură prin care o anumită întreprindere este scutită de îndatoririle fiscale).

²³ Termenul va fi definit într-unul dintre numerele viitoare ale acestei colecții.

²⁴ În funcție de sector, plângerile se depun fie la Direcția Generală (DG) Agricultură a Comisiei Europene (plângeri legate de producția, procesarea și comercializarea produselor agricole), DG Pescuit (plângeri legate de producerea, procesarea și comercializarea produselor de pescuit și acvacultură), DG Energie și Transporturi (plângeri legate de sectorul cărbunelui și al transporturilor) sau DG Concurență (pentru celelalte sectoare). Formularele sunt disponibile pe site-ul fiecăreia dintre Direcțiile Generale menționate, care pot fi accesate de la link-ul http://ec.europa.eu/dgs_en.htm

Trebuie menționat că măsurile generale nu sunt considerate ajutoare de stat, dat fiind că nu sunt selective și se aplică tuturor societăților comerciale, indiferent de mărimea, locația sau sectorul de activitate al acestora.

În momentul de față (începutul anului 2007), are loc o reformă a regulilor și procedurilor legate de ajutoarele de stat, urmărindu-se ca acestea să se împuțineze, iar ajutorul să fie mai precis orientat.

Pentru detalii, accesați site-ul Direcției Generale Concurență a Comisiei Europene

http://ec.europa.eu/comm/competition/state_aid/overview/index_en.html

Ajutor pentru dezvoltare

en: Development aid

fr: Aide au développement

Politica de dezvoltare își are începuturile în Tratatul instituind Comunitatea Economică Europeană (Tratatul CEE sau Tratatul de la Roma), în 1957, primii beneficiari fiind teritoriile de pe alte continente ale Statelor Membre. Baza legală a fost însă creată odată cu intrarea în vigoare a Tratatului de la Maastricht, în 1993, articolele 177-181 ale Tratatului fiind dedicate acestei politici. Principalul obiectiv al acestei politici comunitare este eradicarea sărăciei și este implementată nu numai prin acorduri bilaterale și regionale, ci și prin programe specifice în sectoare precum sănătatea sau educația.

În prezent, Uniunea este principalul partener comercial al țărilor în curs de dezvoltare și principalul contributor la ajutorul pentru dezvoltare. Contribuția Comunității Europene și cea a statelor sale membre acoperă împreună 55% din ajutorul internațional pentru dezvoltare.

Tratatul CEE prevedea crearea Fondului European de Dezvoltare (FED), al cărui obiectiv era să acorde asistență tehnică și financiară țărilor africane care încă aveau, la vremea respectivă, statut de colonii și cu care unele State Membre avuseseră legături. Primul FED²⁵ a fost prevăzut pentru perioada 1957-1963.

Primele state care au beneficiat de ajutor se găseau pe teritoriul Africii. Convențiile semnate după aderarea Marii Britanii (1973) au adăugat acestui parteneriat state din Caraibe și din Pacific, cu care Marea Britanie avea legături. Astfel, aceste state au fost denumite „statele din Africa, zona Caraibelor și Pacific” („statele ACP”).

Au fost apoi semnate o serie de documente, după cum urmează :

Nr. crt.	Titlul documentului	Anul semnării	Noi state partener	Buget
1.	Convenția de la Yaoundé ²⁶ I	1963	Benin, Burkina Faso, Burundi, Camerun, Ciad, Coasta de Fildeș, Gabon, Madagascar, Mali, Mauritania, Niger, Republica Congo (Congo-Kinshasa), Republica Democrată Congo (Congo-Brazzaville), Republica Centrafricană, Rwanda, Senegal, Somalia, Togo	FED II
2.	Convenția de la Yaoundé II	1969	-	FED III
3.	Convenția de la Lomé ²⁷ I	1975	Bahamas, Barbados, Botswana, Ethiopia, Fiji, Gambia, Ghana, Grenada, Guinea, Guinea-Bissau, Guyana, Jamaica, Lesotho, Liberia, Malawi, Mauritius, Nigeria, Samoa, Sierra Leone, Sudan, Swaziland, Tonga, Trinidad-Tobago, Zambia	FED IV (3,072 miliarde ECU)
4.	Convenția de la Lomé II	1979	Cap Verde, Comore, Djibouti, Dominica, Kiribati, Papua Noua Guinee, Santa Lucia, Sao Tome, Seychelles, Insulele Solomon, Surinam, Tuvalu	FED V (4,725 miliarde ECU)
5.	Convenția de la Lomé III	1984	Angola, Antigua și Barbuda, Belize, Mozambic, Republica Dominicană, Sf. Kitts și Nevis, Sf. Vincent și Grenadine, Vanuatu, Zimbabwe	FED VI (7,440 miliarde ECU)
6.	Convenția de la Lomé IV ²⁸	1990	Guineea Ecuatorială, Haiti	FED VII (10,8 miliarde ECU)
7.	Convenția de la Lomé IV revizuită	1995	Eritrea, Namibia, Africa de Sud	FED VIII (14,625 miliarde ECU)
8.	Acordul de la Cotonou ²⁹	2000	Insulele Cook, Insulele Marshall, Statele Federate ale Microneziei, Nauru, Niue, Palau	FED IX (13,5 miliarde euro)

²⁵ Instrumentele financiare ale Uniunii Europene, între care și FED, au un buget stabilit pentru o perioadă de mai mulți ani. Primul buget stabilit pentru FED poartă denumirea de „primul FED”.

²⁶ Convenția a fost denumită astfel după localitatea unde a fost semnată : Yaoundé, capitala Camerunului.

²⁷ Convenția a fost semnată la Lomé, capitala Togo-ului.

²⁸ La jumătatea perioadei a avut loc o revizuire a Convenției de la Lomé IV, incluzând o clauză actualizată prin care domeniul drepturilor omului era confirmat ca un „element esențial” al cooperării, ceea ce însemna că orice violare a drepturilor omului ar putea conduce la suspendarea parțială sau chiar totală a ajutorului pentru dezvoltare acordat de către Uniunea Europeană. A fost anexat, de asemenea, un protocol referitor la protecția pădurilor.

²⁹ Acordul a fost semnat la Cotonou, capitala Benin-ului.

Prin Convențiile de la Lomé I și II au fost create două sisteme de sprijin: STABEX (pentru a oferi statelor ACP compensații pentru pierderile suferite la export, datorate fluctuației de prețuri) și SYSMIN (sprijin pentru industria minieră a statelor ACP a căror economie depindea de acest sector).

La început s-a pus accentul, prin convențiile de la Yaoundé, pe proiectele de infrastructură. Convențiile de la Lomé au adăugat și agricultura durabilă. S-au semnat protocoale separate referitoare la comerțul cu zahăr³⁰, carne de vită³¹ și banane³². O atenție specială a fost acordată, prin Convenția de la Lomé III, proiectelor de dezvoltare rurală de promovare a siguranței alimentare și de combatere a deșertificării și a secetei.

Acordul de la Cotonou urmărește obiectivul de combatere a sărăciei și include o clauză de revizuire care prevede o actualizare din cinci în cinci ani. Între mai 2004 și februarie 2005 au avut loc negocieri pentru revizuirea Acordului de la Cotonou.

Pe lângă statele incluse în aceste acorduri, de politica de dezvoltare beneficiază și alte state, precum statele din America Latină și din Asia.

Detalii despre politica de dezvoltare a Uniunii Europene sunt disponibile pe site-ul Direcției Generale Dezvoltare a Comisiei Europene, la adresa http://ec.europa.eu/development/index_en.htm

Ajutor umanitar

en: Humanitarian aid

fr: Aide humanitaire

Uniunea Europeană este unul dintre cei mai mari donatori de ajutor umanitar din lume³³.

În ultimii ani, componenta de ajutor umanitar a acțiunilor externe ale Uniunii Europene a devenit din ce în ce mai importantă, datorită sporirii numărului de crize la nivel global.

În acest context, a fost înființat, în 1992, Oficiul de Ajutor Umanitar al Comisiei Europene (ECHO), care are misiunea de a furniza asistență și ajutor de urgență (sub formă de bunuri și servicii) victimelor catastrofelor naturale sau de origine umană sau ale conflictelor din afara Uniunii. Acest ajutor are la bază următoarele principii: al nediscriminării, al imparțialității și al umanității. Ajutorul este distribuit de către partenerii ECHO, și anume organizații neguvernamentale, agenții umanitare ale Națiunilor Unite și alte organizații internaționale.

În perioada 2000-2006, suma totală alocată anual pentru acțiunile ECHO s-a situat în jurul valorii de 600 de milioane euro. Sursele de finanțare pentru acțiunile ECHO sunt: bugetul comunitar și Fondul European pentru Dezvoltare.

Constituția Europeană include o secțiune referitoare la ajutor umanitar, care dobândește astfel o bază legală. Este programată și crearea unui Corp Voluntar European de Ajutor Umanitar, care să asigure un cadru contribuțiilor comune ale tinerilor europeni în acest domeniu.

Detalii despre politica de ajutor umanitar a Uniunii Europene sunt disponibile pe site-ul ECHO, a cărui adresă este <http://ec.europa.eu/echo>

Antitrust

en, fr: Antitrust

Termenul „antitrust” se referă la regulile din domeniul concurenței, privind acordurile și practicile în afaceri prin care este restricționată concurența și la abuzul de poziție dominantă.

În Uniunea Europeană, acordurile și practicile concertate care pot restricționa concurența sunt interzise prin prevederile antitrust, incluse în articolul 81 al Tratatului CE. Sunt interzise astfel cartelurile (denumite și „acorduri”), precum și colaborarea între întreprinderile concurente, care are ca efect restricționarea concurenței pe piață, prin fixarea prețurilor, limitarea producției sau împărțirea segmentelor de piață. Cu toate acestea, acordurile restrictive pot fi permise, dacă se consideră că efectele pozitive sunt mai puternice decât efectele negative. Sunt astfel permise acorduri privind îmbunătățirea producției, distribuirea produselor, progresul tehnic etc.

Normele antitrust comunitare interzic, de asemenea, abuzul de poziție dominantă pe piață, conform articolului 82 al Tratatului CE. Se consideră că o întreprindere este într-o poziție dominantă atunci când deține un procent substanțial de piață și se poate sustrage astfel regulilor concurenței. Este interzisă folosirea abuzivă a poziției dominante, aceasta putând fi manifestată, de exemplu, prin prețuri excesiv de scăzute sau prin discriminarea partenerilor comerciali.

³⁰ Prin protocolul referitor la zahăr, Comunitatea acceptă să cumpere anual o cantitate fixă de zahăr de la producătorii din statele din Africa, Caraibe și Pacific (ACP) la prețuri alinate la prețul zahărului de pe piața UE și sunt stabilite o serie de cote anuale pentru producătorii de zahăr. Acesta a fost un beneficiu pentru unele state ACP (Mauritius, Fiji, Guyana și Barbados).

³¹ Protocolul referitor la carnea de vită stabilește rambursarea a 90% din taxa plătită în mod normal la importurile de carne de vită din mai multe state ACP. Principalul beneficiar a fost Africa de Sud.

³² Protocolul privind bananele asigura intrarea fără taxe pe piața UE pentru anumite cote de banane și a fost benefic multor state insulare mici din Caraibe.

³³ În această evaluare este calculat atât sprijinul acordat de către Comisia Europeană, cât și cel acordat de către Statele Membre.

Comisia Europeană poate impune sancțiuni întreprinderilor care derulează activități care contravin legislației comunitare.

Începând de la 1 mai 2004, prin noile norme comunitare antitrust, autoritățile naționale din domeniul concurenței pot aplica normele comunitare privind acordurile și abuzul de poziție dominantă, așa cum procedează și Comisia.

Întreprinderile sau persoanele fizice care se consideră afectate de practicile interzise de către Comisia Europeană în acest domeniu, se pot adresa tribunalelor naționale, care judecă litigiile între părți private în acest domeniu. Acestea pot stabili plata unor daune, în funcție de pierderile suferite.

Detalii despre activitățile Comisiei în acest domeniu și despre cazuri la Curtea de Justiție a Comunităților Europene sunt disponibile la adresa http://ec.europa.eu/comm/competition/antitrust/overview_en.html

Apărare colectivă

en: Collective defence

fr: Défense collective

Două documente de instituire a unor organizații europene prevăd acest concept:

- **Tratatul de la Bruxelles**, semnat în 1948, de către Franța, Marea Britanie, Belgia, Olanda și Luxemburg, și instituind Uniunea Occidentală. Acest tratat a fost modificat în 1954 prin Acordul de la Paris, Uniunea Occidentală devenind astfel **Uniunea Europei Occidentale (UEO)**. În articolul V al acestui Tratat este prevăzut principiul asistenței reciproce în eventualitatea unui atac armat împotriva oricăruia dintre statele semnatare.
- **Tratatul Atlanticului de Nord**, semnat în 1949, la Washington, de către 10 state europene și de către Statele Unite și Canada. În articolul 5 al Tratatului, se face referire la solidaritatea între statele membre ale organizației, în eventualitatea unui atac armat. Conform acestui articol, dacă are loc un astfel de atac, toate statele semnatare ale Tratatului trebuie să acorde asistență statului atacat, exersând dreptul de apărare individuală și colectivă și întreprinzând orice acțiune necesară reinstaurării și menținerii siguranței, inclusiv prin folosirea forțelor armate.

De la înființarea sa, în 1949, NATO a fost principalul garant al securității în Europa de vest, în timp ce UEO a fost aproape inactivă timp de aproximativ 30 de ani. Cu toate acestea, UEO rămâne singura organizație exclusiv europeană prin care s-a stabilit obligația apărării colective automate. NATO își continuă activitatea, formând baza apărării colective în Europa, iar crearea unei identități europene de securitate și apărare³⁴ nu contravine acestui principiu.

La următoarele adrese se pot găsi mai multe informații despre activitatea celor două organizații:

- Uniunea Europei Occidentale: www.weu.int
- NATO: www.nato.int

Aprofundare

en: Deepening

fr: Approfondissement

Termenul „*aprofundare*” se referă la dinamica integrării și a fost folosit de la începutul construcției europene. Pentru a ajunge la o „*uniune din ce în ce mai strânsă*” între popoarele Europei (expresie menționată în articolul 1 al Tratatului privind Uniunea Europeană), Comunitățile Europene au parcurs mai multe etape: uniune vamală, piața unică, Zona Euro.

Aprofundarea este un proces paralel cu extinderea Uniunii Europene și este adesea considerat o etapă necesară înaintea extinderii. În acest sens, pentru a crea cadrul favorabil integrării noilor State Membre, s-a decis reformarea principalelor politici comunitare (politica agricolă comună și politica structurală) și a modului de funcționare a instituuțiilor³⁵.

Armonizare fiscală

en: Tax harmonisation

fr: Harmonisation fiscale

Armonizarea fiscală constă în coordonarea sistemelor de impozitare ale Statelor Membre, pentru a evita schimbările neuniforme și concurențiale din politicile fiscale naționale, care ar putea dăuna pieței interne.

Domeniul impozitării a rămas, în mare parte, în sfera de decizie a Statelor Membre. Există însă un grad minim de armonizare, de exemplu nivelul comun pentru TVA, care impune o valoare minimă a TVA de 15% pentru toate

³⁴ Termenul va fi definit într-unul dintre numerele viitoare ale acestei colecții.

³⁵ Reforma instituțională pentru ca Uniunea să funcționeze eficient după cel de-al cincilea val de extindere a fost principalul obiectiv al Tratatului de la Nisa. Pentru detalii, consultați *Teme europene nr. 15 – “Tratatul de la Nisa”*, publicație care poate fi descărcată de la secțiunea „Publicații” -> „Publicații documentare” a site-ului www.infoeuropa.ro

produsele (cu excepția unor scutiri sau autorizații speciale). Adoptarea monedei unice în 13 dintre Statele Membre face necesară stabilirea unor cote comune pentru TVA și a unor norme comune pentru impozitarea afacerilor.

În 1997, Statele Membre au inițiat o amplă dezbatere referitoare la o posibilă acțiune coordonată pentru a controla efectele negative ale concurenței fiscale. Au fost abordate, în special, trei domenii: impozitul pentru societățile comerciale, impozitarea veniturilor din conturile de economii și impozitarea redevențelor între societățile comerciale.

În “pachetul fiscal” pentru combaterea concurenței fiscale dăunătoare, au fost adoptate:

- un cod de conduită legat de fiscalitatea întreprinderilor (decembrie 1997);
- un instrument legislativ pentru reducerea distorsiunilor existente în impozitarea efectivă a veniturilor din conturile de economii („directiva privind impozitarea conturilor de economii”, iunie 2003);
- un instrument legislativ pentru eliminarea taxelor reținute la sursă pentru plățile de dobândă tranfrontaliere și pentru plățile pentru licențe de fabricație între societăți comerciale asociate („directiva privind plățile de dobânzi și de redevențe”, iunie 2003).

Alte informații despre activitățile Uniunii Europene în domeniul fiscal, inclusiv rapoarte și statistici referitoare la sistemele fiscale ale Statelor Membre ale Uniunii Europene, sunt disponibile pe site-ul Direcției Generale Impozitare și Uniune Valută, a cărui adresă este http://ec.europa.eu/taxation_customs/index_en.htm

Asistență de preaderare

en: Pre-accession assistance

fr: Aide de préadhésion

Asistența de preaderare are rolul de a ajuta statele candidate în îndeplinirea criteriilor de aderare (criteriile de la Copenhaga) și este stabilită prin parteneriatele de aderare. Pentru ca statele candidate să poată realiza schimbările necesare la nivel instituțional în vederea alinierii la acquis-ul comunitar și pentru a putea face față obligațiilor care decurg din statutul de stat membru, sunt necesare investiții considerabile.

În perioada 2000-2006, asistența de preaderare a constat în trei instrumente financiare:

- Phare³⁶ – program destinat consolidării instituționale, investițiilor în infrastructură și coeziunii economice și sociale ;
- Ispa – destinat dezvoltării infrastructurii în domeniul mediului și al transporturilor;
- Sapard – pentru agricultură și dezvoltare rurală.

În perioada 2007-2012, va funcționa un singur instrument de preaderare, IPA (Instrument for Pre-accession Assistance – Instrument pentru asistența de preaderare), înlocuind toate instrumentele de preaderare anterioare și programul CARDS, derulat în perioada 2000-2006 în țările din Balcanii de vest (Albania, Bosnia-Herzegovina, Croația, Fosta Republică Iugoslavă a Macedoniei, Serbia și Montenegro).

Pe lângă instrumentele financiare menționate, Banca Europeană de Investiții (BEI) și Instituțiile Financiare Internaționale (IFI) acordă cofinanțare statelor candidate.

Odată ce aderă la Uniune, noile State Membre, nemaiputând beneficia de asistența de preaderare, primesc, pentru o perioadă, asistență financiară prin Facilitatea de tranziție³⁷, prevăzută prin Tratatul de aderare.

Pentru alte informații, accesați site-ul Direcției Generale Extindere a Comisiei Europene, la adresa <http://ec.europa.eu/enlargement>

Banca Centrală Europeană (BCE)

en: European Central Bank (ECB)

fr: Banque centrale européenne (BCE)

Banca Centrală Europeană este un organism financiar al Uniunii Europene, care autorizează emiterea de bancnote și hotărăște volumul de monede Euro emise de către statele din Zona Euro.

Pentru detalii, a se vedea *Teme europene nr. 11 – „Instituțiile Uniunii Europene”*, publicație care poate fi descărcată de la secțiunea „Publicații” -> „Publicații documentare” a site-ului www.infoeuropa.ro

³⁶ Destinat inițial Poloniei și Ungariei, de unde și denumirea (Pologne et Hongrie - Aide à Restructuration Economique – Polonia și Ungaria - Ajutor pentru reconstrucția economică), Phare a fost lansat în 1990. În anii următori, a fost extins pentru a include și alte state candidate la vremea respectivă : Bulgaria, Estonia, Letonia, Lituania, Polonia, Republica Cehă, România, Slovacia și Slovenia.

³⁷ Conform articolului 31 al Tratatului de Aderare, România va beneficia în primul an de la aderare de asistență financiară, denumită “Facilitatea de tranziție”, în valoare de aproximativ 50 de milioane de euro, pentru a-și consolida capacitatea de a aplica normele UE. Va beneficia, de asemenea, de Facilitatea Schengen, prin care vor fi finanțate acțiuni la noile frontiere externe ale Uniunii, pentru implementarea acquis-ului Schengen și a controlului la frontiera externă. Conform articolului 32 al Tratatului de Aderare, sumele alocate sunt următoarele: 2007 – 297,2 milioane euro, 2008 – 131,8 milioane euro și 2009 – 130,8 milioane euro.

Banca Europeană de Investiții (BEI)

en: European Investment Bank (EIB)

fr: Banque européenne d'investissement (BEI)

Banca Europeană de Investiții este un organism financiar al Uniunii Europene, care acordă împrumuturi pentru investițiile productive care contribuie la atingerea obiectivelor prioritare ale Uniunii Europene: dezvoltarea regională, creșterea economică, competitivitatea, ocuparea forței de muncă, crearea de întreprinderi, îmbunătățirea mijloacelor de comunicare, protecția mediului înconjurător

Pentru detalii, a se vedea *Teme europene nr. 11 – „Instituțiile Uniunii Europene”*, publicație care poate fi descărcată de la secțiunea „Publicații” -> „Publicații documentare” a site-ului www.infoeuropa.ro

Brevet comunitar

en: Community patent

fr: Brevet communautaire

Pentru a putea permite inventatorilor să obțină un brevet valabil pe tot teritoriul Uniunii Europene, Comisia Europeană a propus, în iulie 2000, crearea unui brevet comunitar. Un astfel de brevet ar reduce cheltuielile întreprinderilor și costurile obținerii unui brevet, încurajând astfel inovația.

Beneficiile unui sistem de brevete comunitare sunt:

- simplificarea sistemului de protecție a invențiilor pe tot teritoriul Uniunii, prin aplicarea unei proceduri unice și prin acordarea brevetelor de către o unitate a Oficiului European al Brevetelor din München;
- reducerea substanțială a costurilor de brevetare, în special a celor legate de traduceri și depunere a brevetelor;
- întărirea securității legale, datorită unui sistem unic și centralizat de judecare a proceselor în acest domeniu, reprezentat prin Tribunalul Brevetului Comunitar.

Sistemul propus ar înlătura obstacolele legate de sistemul european de brevete, care se aplică începând din 1973. Brevetul european este unic doar până în momentul publicării sale, când este transformat într-un număr de brevete naționale egal cu numărul de state menționate în cererea de înregistrare. Brevetul european devine astfel subiect de drept național, neexistând o autoritate comună care să armonizeze jurisprudența la nivel european.

Cu toate acestea, obiectivul brevetului comunitar nu este să înlocuiască sistemele naționale existente și sistemul european, ci, mai degrabă, să le completeze. Inventatorii își vor putea alege astfel cel mai potrivit sistem de protecție a brevetului.

Crearea unui sistem de brevete comunitare se dovedește a fi o temă sensibilă. Până în momentul de față, proiectul a fost blocat în Consiliul de Miniștri, principala problemă ridicată fiind traducerea cererilor de brevetare.

Nu se poate ști, deci, când va exista un brevet comunitar.

Informații detaliate pe această temă se găsesc pe site-ul Direcției Generale Piața internă a Comisiei Europene, la adresa http://ec.europa.eu/internal_market/indprop/patent/index_en.htm

Buget

en, fr: Budget

Bugetul comunitar include toate veniturile și cheltuielile Uniunii Europene și este adoptat anual.

Între principiile care guvernează bugetul se află:

- *unitatea:* toate veniturile și cheltuielile sunt incluse într-un singur document;
- *anualitatea:* operațiunile bugetare sunt prevăzute pentru un an bugetar;
- *echilibrul:* cheltuielile nu trebuie să depășească veniturile.

În fiecare an, Comisia Europeană redactează un proiect de buget anual, care este supus aprobării Consiliului Uniunii Europene și Parlamentului European³⁸. Aceste două instituții dețin, împreună, autoritatea bugetară în cadrul Uniunii Europene. Atribuțiile lor sunt împărțite după tipul cheltuielilor. Astfel, în timp ce Consiliul UE ia deciziile finale referitoare la cheltuielile obligatorii³⁹, Parlamentul European are ultimul cuvânt în ceea ce privește

³⁸ Proiectul de buget trebuie trimis în luna aprilie sau mai a anului anterior, pentru a putea fi dezbătut la reuniunea Consiliului pentru Buget din luna iulie.

³⁹ Cheltuielile obligatorii sunt cheltuielile care rezultă din prevederile Tratatului sau din alte instrumente adoptate în baza acestuia. Sunt incluse în această categorie cheltuielile din domeniul agricol și veterinar, finanțarea acordurilor internaționale, pensiile angajaților. Detalii despre cele două tipuri de cheltuieli se găsesc în acordul interinstituțional din 6 mai 1999, publicat în seria C a Jurnalului Oficial, din data de 18 iunie 1999 (C172). Adresa directă a acestei ediții a JO este <http://eur-lex.europa.eu/JOHtml.do?uri=OJ:C:1999:172:SOM:EN:HTML>

cheltuielile neobligatorii. În final, întreg bugetul este aprobat sau respins de către Parlamentul European și intră în vigoare după ce este semnat de către președintele acestuia⁴⁰.

Pentru a oferi o continuitate bugetelor anuale, începând din 1988, au fost încheiate o serie de acorduri interinstituționale multianuale privind bugetul între Parlament, Consiliu și Comisie. Aceste acorduri sunt denumite și „*perspective financiare*” multianuale⁴¹. Cel mai recent acord interinstituțional de acest tip a fost cel semnat de către cele trei instituții pe 17 mai 2006 și prin care s-a adoptat cadrul financiar 2007-2013.

Constituția Europeană prevede instituționalizarea perspectivelor financiare sub numele de *cadru financiar multianual*, pentru a putea controla evoluția cheltuielilor, în limitele resurselor proprii⁴² ale Uniunii Europene.

De asemenea, Constituția prevede eliminarea distincției între cheltuielile obligatorii și cele neobligatorii.

Informații detaliate despre procedura bugetară, despre bugetul pentru anul curent, precum și despre bugete anterioare, se găsesc pe site-ul Direcției Generale Buget a Comisiei Europene <http://ec.europa.eu/budget>

Bunăstarea animalelor

en: Animal welfare

fr: Bien-être des animaux

Legislația europeană în domeniul protecției animalelor urmărește să scutescă animalele de orice fel de suferință care poate fi evitată și se referă la trei mari domenii: creșterea animalelor, transport și sacrificare. Este foarte important să se ia măsuri în aceste domenii, nu numai din motive etice și morale, ci și pentru sănătatea animalelor și pentru calitatea alimentelor. Fiind parte a unei strategii globale privind siguranța alimentelor, această cerință trebuie luată în calcul și în cadrul altor politici comunitare (agricultură, transporturi, piața internă și cercetare).

Bunăstarea animalelor a fost abordată pentru prima dată la nivel legislativ în 1974. Mai târziu, a fost anexat la Tratatul de la Amsterdam, semnat în 1997, un protocol „*privind protecția și bunăstarea animalelor*”, care specifică cerințele în acest domeniu. Era astfel recunoscut faptul că animalele sunt ființe simțitoare, iar instituțiile UE sunt obligate să acorde atenție cerințelor de bunăstare a animalelor în formularea politicilor comune.

Îndeplinirea cerințelor din legislația comunitară este verificată la fața locului de către Oficiul Alimentar și Veterinar⁴³, în colaborare cu autoritățile competente ale Statelor Membre.

Detalii despre prevederile comunitare în acest domeniu sunt disponibile pe site-ul Comisiei Europene, la adresa http://ec.europa.eu/food/animal/welfare/index_en.htm

⁴⁰ Bugetul este adoptat în luna decembrie.

⁴¹ În fapt, perspectivele financiare multianuale pot fi ajustate în fiecare an, în funcție de fluctuația produsului național brut (PNB) și a prețurilor.

⁴² Resursele proprii ale Uniunii Europene includ: resursele proprii tradiționale (drepturi vamale, taxe agricole și taxe pe zahăr) care alcătuiesc aproximativ 15% din venitul total al UE, TVA – aproximativ 15%, contribuțiile Statelor Membre, în funcție de produsul național brut – aproximativ 69%.

⁴³ Oficiul Alimentar și Veterinar – Food and Veterinary Office (FVO) este un organism al Comisiei Europene.